

Arrest

nr. 72 538 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dienden op 18 augustus 2011 een asielaanvraag in. Zij verklaarden hierbij dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. Die dag werd tevens, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeksters eerder in Polen verbleven.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Poolse autoriteiten op 5 september 2011, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde

land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeksters.

1.3. De Poolse autoriteiten willigden de terugnameverzoeken in op 7 september 2011.

1.4. Op 22 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van beide verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten die op 22 september 2011 werd genomen ten aanzien van eerste verzoekster en die haar dezelfde dag werd ter kennis gebracht is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [G. D.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat zij op 18.08.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “[G.]” op [...].

Uit het Eurodacverslag van 18.08.2011 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de Poolse autoriteiten hebben op 07.09.2011 het verzoek tot terugname voor bovengenoemde persoon en haar twee minderjarige kinderen [A. I.] [...] en [G. A.] [...] ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 18.08.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvraag in Polen. Betrokkene verklaarde dat ze Shelkovskaya in Tsjetsjenië op 27.07.2011 verliet per minibas en trein en via onbekende plaatsen naar Polen reisde. Ze zou via de Poolse douane gepasseerd zijn en op 31.07.2011 asiel hebben aangevraagd in Polen samen met haar zus [G. K.] [...]. Na haar asielaanvraag in Polen zou betrokkene met haar zus in hotel “Venus” verbleven hebben tot 17.08.2011. Op 17.08.2011 zou ze samen met haar twee kinderen en haar zus per auto vanuit Polen naar België gereisd zijn waar ze op 18.08.2011 zou zijn toegekomen en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene stelde dat ze de uitkomst van haar asielaanvraag in Polen niet afwachtte. Betrokkene stelde eveneens dat ze het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten heeft.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 18.08.2011 en betrokkenes verklaringen [dat zij] in Polen asiel heeft aangevraagd, werd op 05.09.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene en haar twee minderjarige kinderen [A. I.] [...] en [G. A.] [...]. De Poolse autoriteiten lieten op 07.09.2011 de Belgische autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar twee minderjarige kinderen, wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden op dezelfde datum eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes meerderjarige zus [G. K.] [...] op basis van hetzelfde art. 16.1.e uit de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in

een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zou[den] repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij en haar minderjarige kinderen al dan niet bescherming behoeven.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Met betrekking tot haar zus [G. K.] [...] die op dezelfde dag als betrokkene asiel aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat er voor deze zus eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater met BGV van betrokkene's zus [G. K.] [...]. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 02.09.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat ze naar hier gebracht werd (DVZ, vraag 19). Betrokkene haalde bij de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen aan dat ze in Polen bang is en dat er daar veel Kadyrovtsi zijn die Tsjetsjenen vermoorden (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaring als reden waarom ze zich zou verzetten tegen een overdracht naar Polen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat indien betrokkene bang zou zijn in Polen dat zij zich in eerste instantie tot de bevoegde Poolse autoriteiten dient te richten met deze angst voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming door de bevoegde Poolse autoriteiten. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat ze deze stappen ondernomen zou hebben en dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen helpen en/of beschermen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat er veel Kadyrovtsi zijn in Polen die Tsjetsjenen vermoorden (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd (stuk 1), blijkt dat dergelijke feiten, waarbij Kadyrovtsi veel Tsjetsjenen vermoorden in Polen niet bekend zijn bij organisaties zoals UNHCR en andere gesprekspartners in Polen. De informatie stelt dat ze wel geruchten hebben opgevangen dat er Kadyrovtsi in Polen actief zouden zijn maar dat er hier geen concrete feiten of bewijzen van zijn (stuk 1, p. 6). Betrokkene brengt van haar verklaringen dat in Polen veel Kadyrovtsi zijn die Tsjetsjenen vermoorden evenmin enig begin van bewijs aan. Met betrekking tot de ingeroepen angst door betrokken (DVZ, vraag 21) dient tot slot bovendien te worden opgemerkt dat indien men zich niet veilig zou voelen in een opvangcentrum, men financiële bijstand kan vragen aan het "Office for Aliens" zodat ze zich elders kunnen vestigen en dus niet verplicht zijn om in het opvangcentrum te verblijven (stuk 1, p. 3). Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het bureau van de "Human Rights Defender" kunnen wenden om zijn of haar rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij of zij meent dat die geschonden zijn door de Openbare instellingen. Dit houdt volgens de beschikbare informatie in dat men ook een aanvraag kan indienen wanneer men meent dat een overheidsinstelling in gebreke is gebleven door geen actie te ondernemen of een beslissing niet te nemen (stuk 1, p. 3). De aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen zijn dan ook niet gerechtvaardigd. De aangehaalde redenen hebben bovendien niets te maken met de omstandigheden aangaande de opvang of de behandeling in Polen door de Poolse autoriteiten.

Betrokkene haalde bij de vraag naar haar gezondheidstoestand aan dat zij zelf geen medische problemen heeft (DVZ, vraag 20) maar dat haar zoon [I.] nierproblemen heeft en dat hij reeds geopereerd werd waarbij één nier werd verwijderd en dat de andere nier vervangen zou moeten worden (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Bovendien dient met betrekking tot deze motieven, met name

dat haar zoon geopereerd werd waarbij één nier verwijderd werd en de andere vervangen zou moeten worden, te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar twee kinderen niet in staat zouden zijn om te reizen. Bovendien laat de verklaring van betrokkene dat één nier van haar zoon werd weggenomen en dat de andere vervangen dient te worden (DVZ, vraag 20) het vermoeden ontstaan dat betrokkene omwille van medische motieven asiel aanvraagt in België en aldus misbruik maakt van de Belgische asielprocedure die niet voor dergelijke motieven in het leven is geroepen. Er dient immers te worden opgemerkt dat de asielprocedure in België tot doel heeft om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 34312003 van de Raad van 18.02.2003."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten die op 22 september 2011 werd genomen ten aanzien van tweede verzoekster en die haar dezelfde dag werd ter kennis gebracht luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [G. K.]
[...]*

*van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat zij op 18.08.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "[G.]" op [...].

Uit het Eurodacverslag van 18.08.2011 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de Poolse autoriteiten hebben op 07.09.2011 het verzoek tot terugname voor bovengenoemde persoon ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 18.08.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij nooit eerder ergens asiel aanvroeg. Geconfronteerd mét de resultaten uit het Eurodacverslag van 18.08.2011 waaruit blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd, stelde betrokkene dat zij met haar zus op de trein onderschept werd door de douane en dat haar vingerafdrukken genomen werden maar dat ze er geen asiel aanvroegen. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 28.07.2011 Shelkovskaya in Tsjetsjenië verliet en via [...] onbekende plaatsen naar Polen reisde waar ze op 31.07.2011 aankwam en haar vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaarde dat ze met haar zus [G. D.] [...] in hotel "Venus" verbleef in een onbekende stad tot 17.08.2011 aangezien ze de opdracht gekregen hadden om in Polen naar hotel "Venus" te trekken en daar te wachten op de chauffeurs die haar en haar zus naar België zouden brengen. Op 17.08.2011 zou ze dan samen met haar zus [G. D.] [...] en diens twee

kinderen per auto vanuit Polen naar België gereisd zijn waar ze op 18.08.2011 zou zijn toegekomen en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene stelde dat ze het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten heeft.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 18.08.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen wel degelijk asiel heeft aangevraagd ondanks haar verklaringen dat dit niet het geval is, werd op 05.09.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten op 07.09.2011 de Belgische autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II Verordening. De Poolse autoriteiten gaven dezelfde dag eveneens hun akkoord tot terugname voor betrokkene's meerderjarige zus [G. D.] [...] en diens twee minderjarige kinderen [A. I.] [...] en [G. A.] [...] op basis van hetzelfde art. 16.1.e uit de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/183/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zou[den] repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij en haar minderjarige kinderen al dan niet bescherming behoeven.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Met betrekking tot haar zus [G. D.] en diens twee minderjarige kinderen [A. I.] [...] en [G. A.] [...] die op dezelfde dag als betrokkene asiel aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat er voor deze zus en haar twee minderjarige kinderen eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater met BGV van betrokkene's zus [G. D.] [...]. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 02.09.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat zij en haar zus niet zelf gekozen hebben maar naar hier gebracht werden (DVZ, vraag 19). Betrokkene haalde bij de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen aan dat er in Polen veel Tsjetsjenen zijn die gevlucht zijn en dat de Kadyrovtsi vrije toegang hebben tot Polen en de mensen dus niet veilig zijn (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot de verklaring dat er in Polen veel Tsjetsjenen zijn die gevlucht zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont waarom dit een gerechtvaardigde reden zou zijn om zich te verzetten tegen een transfer naar het voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Polen. De verklaring dat de Kadyrovtsi vrije toegang hebben tot Polen en dat de mensen er niet veilig zijn, maakt betrokkene evenmin aannemelijk. Bovendien dient met betrekking tot deze laatste verklaring te worden opgemerkt dat indien betrokkene zich in Polen niet veilig zou voelen omdat de Kadyrovtsi vrije toegang zouden tot Polen dat zij zich dan in eerste instantie tot de bevoegde Poolse autoriteiten dient te richten met deze gevoelens van onveiligheid voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming door de bevoegde Poolse autoriteiten. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat ze deze stappen

ondernomen zou hebben of dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen helpen en/of beschermen. De verklaringen dat de Kadyrovtsi vrije toegang zouden hebben tot Polen maakt betrokkene vooreerst niet aannemelijk. Daarnaast blijkt dat uit de informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd (stuk 1), dat wie zich niet veilig zou voelen in een opvangcentrum, financiële bijstand kan vragen aan het "Office for Aliens" zodat ze zich elders kunnen vestigen en dus niet verplicht zijn om in het opvangcentrum te verblijven (stuk 1, p. 3). Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat iedereen in Polen, ook buitenlanders, zich tot het bureau van de Human Rights Defender kunnen wenden om zijn of haar rechten en vrijheid te beschermen wanneer hij of zij meent dat die geschonden zijn door de Openbare instellingen. Dit houdt volgens de beschikbare informatie in dat men ook een aanvraag kan indienen wanneer men meent dat een overheidsinstelling in gebreke is gebleven door geen actie te ondernemen of een beslissing niet te nemen (stuk 1, p. 3). Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat bescherming door de politie zowel voor vluchtelingen als asielzoekers beschikbaar is in Polen. De aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een transfer naar Polen zijn dan ook niet gerechtvaardigd. De aangehaalde redenen hebben bovendien niets te maken met de omstandigheden aangaande de opvang of de behandeling in Polen door de Poolse autoriteiten.

Betrokkene haalde bij de vraag naar haar gezondheidstoestand aan dat zij geen medische problemen heeft (DVZ, vraag 20). Er zijn derhalve geen concrete elementen aanwezig in het administratief dossier die er op zouden kunnen wijzen dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeksters te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeksters voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 16.1.c iuncto artikel 3.2. van de verordening 343/2003/EG.

Zij verstrekken volgende toelichting:

"In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeksters op 31.07.2011 een asielaanvraag in Polen hebben ingediend. Deze overweging is incorrect.

Verzoeksters waren eind juli 2011 op doorreis naar België, toen ze tegengehouden werden door de politie. Deze heeft van verzoekster de vingerafdrukken afgenomen en hen daarna terug vrijgelaten. Vervolgens konden verzoeksters zoals voorzien doorreizen naar België.

In Polen hebben verzoekster echter geen asielaanvraag ingediend. Minstens hebben verzoeksters [er] geen weet van.

Verzoeksters zouden ook nooit in Polen een asielaanvraag indienen omdat Polen de laatste lidstaat is waar verzoeksters willen verblijven. Verzoeksters zijn namelijk bevreesd voor de zogenaamde Kadyrovtsi, zijnde leden van de voormalige veiligheidsdienst, die willekeurig de lokale bevolking treffen.

Niet alleen is België sowieso en als enige lidstaat bevoegd om de asielaanvraag van verzoeksteres te behandelen, in geval verwerende partij van oordeel was dat er een asielaanvraag was ingediend in Polen, kon zij zich nog bevoegd verklaren op grond van art. 3 lid 2 van de Dublin II-Verordening, gelet op de vrees van verzoeksters om in Polen te verblijven. Voormeld artikel stelt namelijk dat in afwijking van art. 3 lid 1 elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land kan behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in de verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De in België ingediende asielaanvraag diende dan ook weldegelijk in België behandeld te worden.”

3.1.2. Verweerder werpt op dat uit artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG geen verplichting kan afgeleid worden voor de Belgische Staat om een asielaanvraag te behandelen indien overeenkomstig de bepalingen van deze verordening een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. Hij licht verder toe dat uitvoerig wordt geantwoord op de door verzoeksters aangehaalde bedreiging die zou uitgaan van Kadyrovtsi in Polen en verzoeksters niet op deze argumentatie ingaan. Daarnaast stelt hij dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat zij persoonlijke problemen zullen ondervinden bij een terugkeer naar Polen. Tevens wijst hij erop dat de beweerde medische problemen van de zoon van eerste verzoekster geen afbreuk doen aan de vaststelling dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag en dat verzoeksters nalaten aan te tonen dat de vereiste medische zorgen in Polen niet beschikbaar zijn.

3.1.3.1. De Raad merkt op dat de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid inwilligden met verwijzing naar artikel 16.1.e. van de verordening 343/2003/EG. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

[...]

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

De Poolse autoriteiten bevestigden bijgevolg, door in hun schrijven van 7 september 2011 expliciet te verwijzen naar artikel 16.1.e. van de verordening 343/2003/EG, dat verzoeksters in Polen wel degelijk een asielaanvraag indienden en dat deze aanvraag werd afgewezen. De bewering van verzoeksters dat zij in Polen geen asielaanvraag indienden is dan ook in strijd met de aan de Raad voorgelegde brieven van de Poolse autoriteiten. Hun stellingname is ook niet in overeenstemming met de verklaringen die eerste verzoekster op 18 augustus 2011 aflegde en waaruit blijkt dat zij aangaf op 31 juli 2011 aan de douanepost te Polen een asielaanvraag ingediend te hebben.

Verzoeksters' stelling dat België hoe dan ook bevoegd is voor de behandeling van hun asielaanvraag is voorts niet verenigbaar met de inhoud van artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG. In deze bepaling wordt het volgende gesteld:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeksters in Polen werden genomen op 31 juli 2011 en dat zij zelf verklaarden op deze datum in Polen te zijn aangekomen. Verzoeksters tonen daarnaast niet aan dat zij over de vereiste documenten beschikten om op legale

wijze het Schengengrondgebied te betreden. Zoals reeds gesteld bevestigden de Poolse autoriteiten bovendien dat zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters' asielaanvragen.

Zoals ook uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt is de terugname van verzoeksters gebaseerd op artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG en niet op artikel 16.1.c van dezelfde verordening. Een schending van deze laatste bepaling kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.1.3.2. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat verweerder op basis van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG kon beslissen om hun asielaanvragen te behandelen moet worden geduid dat uit voormelde bepaling op zich geen enkele verplichting voortvloeit en verweerder duidelijk heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat het niet vereist is om de asielaanvragen van verzoeksters door de Belgische asielinstanties te laten behandelen. Verweerder lichtte namelijk toe dat verzoeksters aangaven bevreesd te zijn voor de aanwezigheid van Kadyrovtsi die Tsjetsjenen vermoorden in Polen, doch dat er geen concrete bewijzen zijn van activiteiten van deze groep in Polen en dat hij geen kennis heeft van moorden gepleegd door Kadyrovtsi in Polen. Verweerder motiveerde tevens dat verzoeksters indien nodig de hulp of de bescherming van de bevoegde Poolse autoriteiten kunnen inroepen en dat zij initiatieven kunnen nemen om zich, indien zij zich in Polen op een bepaalde plaats niet veilig voelen, elders in Polen te vestigen. Verzoeksters betwisten deze stellingname niet. Aangezien niet blijkt dat dat er een reëel risico bestaat dat verzoeksters in Polen zullen onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), diende verweerder zijn discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG bijgevolg niet aan te wenden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het eerste en het tweede lid van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG.

Hun betoog luidt als volgt:

“De zoon van eerste verzoekster, [I.], lijdt aan ernstige nierproblemen: hij heeft slechts één nier meer en dient ook een transplantatie voor deze laatste te ondergaan. Het betreft een heel zware ingreep, waarvoor in Polen of in Rusland te weinig expertise voorhanden is. Door zijn ziekte kan [I.] overigens niet meer reizen.

Enkel in België heeft [I.] een goede kans op overleven, reden waarom eerstdaags een verzoekschrift tot regularisatie ex art. 9ter Vreemdelingenwet wordt ingediend.

Door de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling, lopen verzoeksters een reëel risico om spoedig uitgewezen te worden, dit net nu [I.] in België moet geopereerd en behandeld worden. Op grond van de humanitaire clausule uit de Dublin II-Verordening kan verwerende partij de asielaanvraag van verzoeksters in overweging nemen, hetgeen ten onrechte geweigerd werd.”

3.2.2. Verweerder stelt niet te kunnen inzien waarom artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn, daar verzoeksters dezelfde beslissing kregen waardoor zij samen het land moeten verlaten.

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad dient te benadrukken dat de bestreden beslissingen, zoals verweerder terecht stelt, tot gevolg hebben dat zowel eerste verzoekster, samen met haar kinderen, als tweede verzoekster het grondge-

bied van het Rijk dienen te verlaten en dat zij beiden aangaven geen familieleden in België te hebben. De bestreden beslissingen hebben dan ook niet tot gevolg dat het familie- of gezinsleven van verzoeksters in het gedrang komt. Aangezien verzoeksters niet tot een verblijf in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd en zij pas zeer recent in België aankwamen blijkt ook niet dat zij zich kunnen beroepen op enig privéleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Wat de stelling van verzoeksters betreft dat de zoon van eerste verzoekster om medische redenen niet kan reizen en dat in Polen niet de vereiste expertise aanwezig is om de vereiste medische ingreep uit te voeren kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeksters hun beweringen niet staven. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken die bovendien alle dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen blijkt dat een kind van eerste verzoekster een ernstig gezondheidsprobleem heeft, maar kan niet afgeleid worden dat dit kind niet zou kunnen reizen en niet kan behandeld worden in Polen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Artikel 15.1 van de verordening 343/2003/EG, dat verzoeksters ook geschonden achten, luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

Voormelde bepaling voorziet louter dat een lidstaat omwille van redenen van humanitaire aard, zoals familiebanden of culturele gronden, op verzoek van een andere lidstaat en op voorwaarde dat de asielzoeker ermee instemt, een asielaanvraag kan behandelen. In casu kan slechts worden vastgesteld dat er geen sprake is van een verzoek van de Poolse autoriteiten om de asielaanvragen van verzoeksters in België te behandelen, zodat niet blijkt dat artikel 15.1 van de verordening 343/2003/EG, dat tevens geen enkele verplichting inhoudt, miskend werd.

3.2.3.3. Artikel 15.2 van de verordening 343/2003/EG bepaalt verder het volgende:

“2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.”

Het is niet betwist dat verzoeksters geen reeds in België verblijvende familielid hebben met wie zij kunnen worden herenigd en van wiens hulp zij afhankelijk zijn, zodat artikel 15.2 van de verordening 343/2003/EG in voorliggende zaak evenmin van toepassing is.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeksters hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK